

var directe Ydelsfer, blev betragtet som særlige Anliggender, hvorimod de indirecte Ydelsfer betragtedes som Fællesanliggender. Dette ligger saa klart for i de Forhandlinger, gjennem hvilke Indskrænkningens loven er bleven til, og tildeels ogsaa i Skrivelsen af 29de August 1855, at jeg ikke troer, derom kan være nogen Tvivl. Den ærebe Indenrigsminister lod ogsaa til at bevæge sig et Skridt i denne Retning, da det lod til, at han ansaae sig for at være den Minister, der skulde samle alle disse Erstatningskrav og bringe dem herind. Han sagde rigtignok ikke med ligefremme Ord, at han vilde forelægge et Lovforslag derom her, men de fleste forstode ham vistnok, som om han tænkte paa at gjøre det. Forjaaviddt jeg hidtil har forstaaet den ærebe Minister, tænkte han imidlertid slet ikke derpaa, og det skulde altsaa være Kongeriget's Finantsminister, der skulde gjøre det, men derom have vi hidtil ikke hørt et eneste Ord. Det, man siger os her, betheder altsaa: Stem ikke for dette Forslag, thi dersom det bliver antaget, have I gjort en alvorlig Indsigelse imod, at en Sag, som efter Regjeringens Overthynding med Rette hører Eder til, ikke skal behandles her i Rigsdagen. Ministeriet forlanger altsaa her i dette Dieblif af os, at vi skulle udstemme af Loven en Udtalelse om, at vi ansee os for virkelig berettigede til at undersøge alle de forskjellige Krav, som gjøres for forskjellige Ydelsfer, der ere komne umiddelbart fra Borgerne til Statens Brug og Fornødenhed. Jeg troer, at det til enhver Tid vil være meget urigtigt at gjøre dette, men især i dette Dieblif. Det er slet ikke Andet end at sige: Vi vilde end hyderligere høre vor Række under det Nag, man vil paalægge os. Det kan ikke nytte, at vi i dette Dieblif i den Henseende ville lægge Skjul paa Noget; vi vide, at man ved de Forlegenheder, hvori Staten kommer til at befinde sig ved dette Forsfatningsystem, vil aftvinge Rigsdagen visse Indbrømmelser, men enten de ere heldige og gode eller ikke, bliver vor Stilling den samme, og begynde vi først med at lade mere og mere af vor finansielle Bevillingsret tage fra os, svinder Rigsdagens Modstandsevne imod det, man vil fratvinge den, sammen til Nil. — Naar den ærebe Indenrigsmini-

ster indledebe sit Foredrag med, at en Tillægsbevilling hovedsagelig indeholder Bevilling af Summer, der allerede ere udgivne, saa er dette en Feil. Det er en uheldig Egenstabs ved nærværende Tillægsbevilling — men den ligger i alle vore Forhold —, at den er fremkommen saa seent, at den ikke gennemføres, hvad den skulde, nemlig at kræve en Forudbevilling af Summer, man er kommen til at indsee behøvedes, hvilket man ikke har indseet, da Finantsloven blev opgjort. Det er i Almindelighed, eller burde i alt Fald kun være Undtagelser, at der paa en Tillægsbevilling findes Summer, som ere udgivne, før de ere bevilgede. Denne Art Bevillinger have vi ogsaa havt, men i de senere Aar have vi prøvet paa at udsandre dem, og holde særskilt fra Tillægsbevillingen, hvad vi kaldte en Efterbevilling, som gaaer ud paa at anerkjende det Rigtige i Udgivelsen af visse Summer, der er udgivne iforveien. At vi ved denne Tillægsbevilling have kunnet gaae rolig frem og tage, hvad der forelaa, uden at gjøre Indsigelse, ligger aabenbart deri, at vi have erkjendt, at Vanstuelighederne vare af en saadan Art, at vi i denne Henseende burde komme Regjeringen saa meget imøde som muligt og ikke skabe Forlegenheder. Vi kunne ganske benægte, at de Summer, vi her bevilge i Tillægsbevillingen, vare forbrugte, og Revisionen kunde gjøre Udsættelser ved dem alle, i Fald det blev beviist, at de vare forbrugte, før de bleve bevilgede, men det vil naturligtviis ikke skee. Det er den Sum af 600,000 Rd., hvorom Sagen dreier sig. Den er givet ud, men den maa idetmindste kræves nu, den maa idetmindste bevilges nu, og naar man siger, at der ikke kan gjøres Rede for den, da Loven ikke kan blive færdig nu, skal jeg bemærke, at vi have bevilget mange Summer i Afdrag, forinden der er gjort Rede for det Retsfærdige i at give dem paa denne Maade. Naar de, der have faaet disse 600,000 Rd., have, saavel tilsammen som hver for sig, efter et foreløbigt Skjøn over dobbelt saa Meget tilgode, kunne vi rolig gaae ind derpaa, men lad os forudsætte, at Fordelingen er skeet med Mangel paa behørig Skjønsmhed, saaledes at der paa enkelte Steder er bevilget, hvad Vedkommende paa ingen Maade kunde forlange, medens der paa andre Steder, saaledes